

— Περὶ τῆς Κεκιλίας.

— "Ω, Θεέ μου! διατί ἔχεις τὸ ἦθος τόσῳ δοδαρόν; μήπως τὴν ζητῇ τις εἰς γάμον; εἶναι δεκαπέντε ἐτῶν ἀκόμη, εἶναι πολὺ πρόωρον...

— Ὅποτε κὰν συμβῇ τοῦτο θὰ μὰς φανῇ πρόωρον! εἶπε μελαγχολικῶς ὁ Δαβὶδ· ἀλλὰ κἀτι ἄλλο συμβαίνει· δὲν παρετήρησας σὺ μεταβολὴν τινα εἰς τὴν διάθεσιν τῆς θυγατρὸς μας;

— "Ὅχι! ὁποῖαν μεταβολὴν;

— Ἐγείνε μελαγχολικὴ, δὲν ὁμιλεῖ πλέον ὡς πρὶν· σήμερον τὴν κατέλαβον κλαίουσαν εἰς τὸ δωμάτιόν της. . .

Ἡ Λουίζα ἔβριξε· «μήπως ἐνόησέ τι ἡ μικρά;» διενόηθη· βαρεῖα ἀγωνία συνετάραξε τὴν ψυχὴν της πρὸ τῆς ιδέας ὅτι θὰ ἠρρυθρία ποτὲ ἴσως ἀπέναντι τοῦ τέκνου αὐτῆς. Καὶ διετέλεσεν ἐπὶ στιγμὴν σιγὴν καὶ σύννους μηδόλως προσέχουσα εἰς τὸν σύζυγον αὐτῆς ὅστις τὴν παρετήρει.

— Τί διανοεῖσαι; ἠρώτησεν οὗτος.

Οἶονεῖ ἐκπλαγεῖσα ὑπὸ τοῦ αἰθνιδίου ἡχοῦ τῆς φωνῆς αὐτοῦ, ἐποίησε κίνησιν ζωηράν.

— Προσπαθῶ νὰ ἐνθυμηθῶ ἐὰν συμβάν τι ἐκ τῶν τελευταίων ἤτο φύσεως τοιαύτης ὥστε νὰ προκαλέσῃ τὴν μεταβολὴν τὴν ὁποῖαν παρετήρησες τῆς ὁποίας ὅμως ἐγὼ δὲν ἀντελήφθην· ἀλλὰ δὲν εὐρίσκω τοιοῦτό τι. . . εὐρίσκομαι εἰς ἀπορίαν ἐντελῆ... ἀλλὰ θὰ τὴν ἐρωτήσω.

— "Ὅχι! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Δαβὶδ, προσπαθῶν νὰ παρακληθῇ διὰ παντὸς τρόπου συνέντευξιν μεταξὺ μητρὸς καὶ θυγατρὸς, ἥτις θὰ ἐλύπει βαρέως ἐκείνην. "Ὅχι, εἶναι ἀνωφελές· ἄς μὴ ταράξωμεν πολὺ τὸ πνεῦμα τοῦ παιδίου· ἀρκεσθῇτι εἰς τὰς πληροφορίας τὰς ὁποίας θὰ σοὶ δώσω ἐγώ. Ἄς τὴν ἀφῆσωμεν ν' ἀνεύρῃ τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀφροντισίαν τῆς ἡλικίας της. Ἀλλὰ προσηλῶθητι ἐπ' αὐτῆς, ἀγαπήτῃ μοι φίλῃ. Ἐξέρχεται συγχύστα, λοιπὸν ἡ Κεκιλία θὰ σοὶ ἴναι ἐφεξῆς ἀληθὴς σύντροφος, . . . "ὦ, μὴ νομίσῃς ὅτι σοὶ ἀπευθύνα μομφὴν τὴν στιγμὴν ταύτην! . . . συμπεριλαμβάνατέ τὴν· διότι δὲν εἶναι καλὸν τὸ νὰ ἐμπιστεύνται τις ἐφηβον ἥδη κόρην εἰς κατωτέρας, ἔστω καὶ ἂν ἦναι ἐκλεκτοί. Ἡ παιδαγωγὸς της εἶναι πλήρης προσόντων, ἀλλ' ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν δὲν δύναται βεβαίως ν' ἀμυλληθῇ πρὸς σέ. . . "Ὡστε ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ δράσῃς οὕτως ὥστε ἡ Κεκιλία νὰ ὦφελθῇ ὅσον τὸ δυνατόν ἐκ τῆς τὸσον ἀσφαλτοῦς κρίσεώς σου καὶ τῆς τὸσον λεπτῆς καλαισθησίας σου. Τοιοῦτοτρόπως, ἀφ' οὗ ἥδη τῇ ἔδωκες τὴν ὥραιαν μορφὴν σου, θὰ τῇ μεταδώσῃς καὶ τὸ πνεῦμα σου, καὶ θὰ τὴν καταστήσῃς τελειότητα ἀληθῆ.

— Μὲ κολακεύεις! . . . εἶπεν ἡ Λουίζα ἐξαναγκάζουσα ἑαυτὴν ὅπως μειδιάσῃ.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὄχι, τὸ γνωρίζεις. Δὲν γνωρίζω γυναῖκα ἀξίαν νὰ παραβληθῇ πρὸς σέ· ἰδοὺ διατὶ ποθῶ νὰ σοὶ ὁμοιάσῃ καθ' ὅλα ἡ κόρη μας. Ἀλλῶς τε ὅ τι σοὶ ζητῶ εὐκολώτατα ἐκτελεῖται.

— "Ὅχι ὅσον νομίζεις εὐκόλως· ἀλλ' ἀδιάφορον! ἂν ἤτο εὐκόλον ποῦ θὰ ἐνέκειτο ἡ ἀξία;

— Εὐχαριστῶ! ἀνέκραξε μετ' ἐκχύσεως ὁ Δαβὶδ· μοὶ προξενεῖς ἀληθῆ χαράν! Θὰ συγχαρῆς κατόπιν σεαυτὴν διὰ τὴν ἀπόφασιν τὴν ὁποῖαν λαμβάνεις.

Ἄ, σὲ προειδοποιῶ, ὅτι θ' ἀγοράσω αὐρίον μικρὸν ψέλλιον διὰ τὴν Κεκιλίαν, τὸ ὁποῖον θὰ τῇ δωρήσῃς σὺ. . . Τοῦτο ἐν τέλει θὰ τὴν μεταπεισῇ ὁλοτελῶς!

Φαιδρῶς δὲ τριῶν τὰς χεῖρας ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ ἀφῆκε μόνην τὴν σύζυγόν του καὶ ἐσπευσεν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ ὅπως συμπληρώσῃ τὴν ἐπιστολογραφίαν του.

Ἡ Λουίζα διδάχθεῖσα ἐκ τῶν συμβουλῶν τοῦ συζύγου, ἐπέδειξεν ἥδη ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτῆς. Ἡ ἀφοσίωσις δὲ αὐτῇ, ὡς πᾶν ὅτι δὲν εἶναι ἀπολύτως εἰλικρινές, μετεῖχεν ἐπιτετηδευμένης τινὸς ἐξάρσεως, ἥτις κατεγοήτευσεν τὸν Δαβὶδ διὰ τὸ λαμπρὸν τῆς ἐπεμβάσεως αὐτοῦ ἀποτέλεσμα. Ἀλλὰ δὲν ἠντάνδρην ἴσχνυ χαράν ἐκ τῆς στάσεως τῆς Κυκλίας, ἥτις δὲν μετεβάλλετο ὁσημέραι ὅσον ἐκεῖνος ἐπόθει ἐπαισθητῶς. Σκια τὴς στενοχωρίας ὑψίστατο πάντοτε ἐν τῇ πρὸς ἀλλήλας σχέσει μητρὸς καὶ θυγατρὸς. Στοργικαὶ ἀλλ' ἀνευ διαχύσεως δεκνύμεναι πρὸς ἀλλήλας, ἐφαίνοντο ἀμφοτέρω ἐν τῷ ὅριον συγκατατούμεναι, μεταξὺ δι' αὐτῶν ἐμεσοχώρει νέφος, πρὸς διάλυσιν τοῦ ὁποίου, ἔπραξε μὲν πᾶν τὸ ἐπ' αὐτῇ ἡ μήτηρ, τὸ ὁποῖον ὅμως μεθ' ὅλα ταῦτα διέμεινεν ὅλως ἀδιασκέδαστον. Ἡ Κεκιλία ἀπέδιδεν ἀγάπην καὶ φροντίδα πρὸς τὴν μητέρα αὐτῆς, ἀλλ' ἐτήρει χροιάν ἐπιφυλάξεως· θὰ ἐνόμιζε δὲ τις ὅτι ἐπὶ πολὺ μελετήσασα τὴν θέσιν αὐτῆς ἡ ἐφηβὸς κόρη, διέγραψε κατ' ἰδίαν ἀπαράβατον σχέδιον διαγωγῆς.

Ἀλλ' οὐχί! ἐξ ἐνστίκτου ἐφέρετο οὕτως. Ἐν τῇ ἀφελείᾳ καὶ εὐθείᾳ ἐκείνῃ παιδικῇ ψυχῇ ἐλάμβανε χώραν συστολὴν ἀκούσιος. Ὡς πρὸ μικροῦ χρόνου αὐτομάτως καὶ οὐδένα γνωρίζουσα λόγον, ἀλλὰ μετὰ βεβαιότητος ἀκραδάντου ἀνέκραξεν «ἡ μήτηρ μου δὲν μ' ἀγαπᾷ πλέον», αὐτομάτως, ἀλλὰ καὶ μετὰ πεποιθήσεως πάλιν ἐνόει ἥδη ὅτι ὦφειλε ν' ἀρκεσθῇ εἰς τὴν στοργήν, ἣν ἡ μήτηρ αὐτῆς τῇ προσέφερεν, ἐπὶ ποινῇ ἀποτυχίας ἀποφεύγουσα τὸ ν' ἀπαιτήσῃ πλείονα. Ἐθλίβετο ὅμως σπουδαίως, καὶ πρόωρος δοδαρότης ἐνεχαράχθη ἐπ' αὐτῆς.

Διὰ τὴν περιστολὴν ταύτην τῆς ἀγάπης ἀπεζημίω αὐτὴν ὁ πατήρ. Ἡ πρὸς αὐτὸν στοργὴ της νυξήθη, ὁσάκις δ' ἐνεφανίζετο οὗτος, ἡ ζοφερά τέως μορφὴ τοῦ παιδίου κατήστραπτεν ἥδη ἀκτινοβόλος καὶ φιλομειδῆς. Ὁ πατὴρ ἀπήλασε γηθοσύνης τῆς ὑπερεκχειρίσεως ταύτην τῆς στοργῆς, μηδόλως διερωτώμενος περὶ τοῦ αἰτίου εἰς τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἀπεδίδετο. Ἀγαπῶν βαθύτατα τὸ μονογενὲς αὐτοῦ τέκνον, καὶ αἰσθανόμενος ἑαυτὸν ἱκανὸν ὅπως προσβῇ χάριν αὐτοῦ εἰς τὰς ὑψίστας θυσίας, οὐδόλως ἐξεπλήττετο ἐπὶ τῷ ὅτι πρὸς αὐτὸν ἐστρέφοντο πάντοτε οἱ γλυκεῖς ὀφθαλμοὶ του πλήρεις ἐλπίδος καὶ ἀφοσιώσεως. Τῆς ἐν τῇ μεταξὺ μητρὸς καὶ θυγατρὸς ἀγάπῃ ἐπελθούσης ἀλλοιωσέως δὲν ἀντελαμβάνετο, στερούμενος οὐχὶ μόνον τῆς διαθέσεως ὅπως παρατηρήσῃ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπαιτουμένης δευτερεύουσας ἰσως. Ἀπ' αὐγῆς μέχρι δύσεως ἀπερροφᾶτο ἐμπαθῶς ὑπὸ τῶν μελετῶν αὐτοῦ καὶ τῆς ἀνενδότου ἐργασίας, ἥτις ἐσκόπει εἰς τὸ νὰ ταῖς γροσπορίσῃ πλούτη ἀμύθητα, ἐπίστευε δὲ εἰλικρινῶς ὅτι τὰ πάντα ἐδαινον βελτιούμενα ὁλοὲν ἐν τῷ οἴκῳ του, λατρεύων δὲ τὴν σύζυγόν του, τῇ ἐπέτρεπε προθύμως ὅπως ἐνεργῇ κατὰ βούλησιν ὅλως, καὶ ἐθεώρει ὡς ἐλαφρὰν φαν-

ταδιοπληξίαν πᾶσαν ιδιορρυθμίαν τοῦ χαρακτῆρος αὐτῆς.

Ὅθεν ἐθεώρει ἑαυτὸν ὡς τὸν εὐδαιμονέστατον τῶν ἀνθρώπων, ἴσως δὲ ἀληθῶς θὰ ἦτο τοιοῦτος ἂν ἡδύνατο νὰ παραταθῇ αἰωνίως ἡ ἀμβλυωπία αὐτοῦ. Διότι, τίς δύναται νὰ καταμετρήσῃ ἀκριβῶς τὸ μέγεθος τῆς αὐταπάτης, ἥτις ἐπικρατεῖ ἐν τῇ γυνὴν εὐδαιμονίᾳ! . . .

Μόνος ἐντὸς τοῦ ἀτμοπνέοντος σιδηροῦ ὀχήματος, ὅπερ ἔβηεν αὐτὸν εἰς Παρισίους, μετὰ μετρίου τάχους ταλαντευομένου λεωφορείου βαῖνον, ὁ Δαβὶδ προσεπάθει, ὅπως καθυσχάσῃ τὸν παραχῶδη κυκεῶνα τῶν ἰδεῶν του καὶ ἀνεύρῃ ἡρεμίαν ἀρκοῦσαν ὅπως λάβῃ ἀπόφασιν τινα. Ἡ πρώτη ὁρμὴ τῆς παραφορᾶς του εἶχεν ὠθήσει αὐτὸν πρὸς τὸν οἶκον, πρὸς τὴν ἐνοχον σύζυγον· ἀλλ' ἤδη βλέπων ὅτι μετὰ δύο μόλις ὥρας ἔμελλε νὰ στῇ ἀντιμέτωπος τῆς ἀθλίας, διηρωτάτο σπουδαίως, τί ὀφείλε νὰ εἴπῃ καὶ νὰ πράξῃ κατέναντι αὐτῆς. Ἐν τῷ βραχεῖ τούτῳ χρόνῳ ὀφείλε ν' ἀποφασίσῃ, καί, ἔρμαιον φρενιτιῶδους τινὸς ἀναισθησίας, ἐσφάδαζεν ἐπὶ τῶν ἀνακλίντρων τῆς ἀμάξης, ἥτις διὰ τοῦ ὀξέος τριγμοῦ τῶν τροχῶν οἰοεὶ ἀντελάλει τὴν ἀπέλπιδα αὐτοῦ λύσσαν, ἀδυνατῶν ὅπως κρατήσῃ ἑαυτοῦ καὶ ὀρθολογήσῃ, βεθυθισμένος εἰς ἀβύσσους σκότους ὅπου κατεκύλιθεν αὐτὸν ἀκαριαίως ἡ κεραυνόβολος καταστροφὴ.

Δεινὸς ἐρεθισμὸς ἐξετάρασσε τό τε σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, καθ' ὅσον μία καὶ μόνη ἀλγυνὴ καὶ φαρμακώδης ἰδέα, ἡ εἰκὼν τῆς ὑπ' ἄλλου τινὸς κατακτιθέως τῆς Λουίζης, ἐπεβάλλετο σταθερῶς ἐπὶ τῶν ψυχικῶν του δυνάμεων. Φεῦ! . . . διέδλεπεν αὐτὴν φαντασιωδῶς ἐν τῇ ἀγκάλῃ ἀνδρός, ὅστις δὲν ἦτο αὐτός, ἡ δὲ καλλονὴ ἐκείνη, ἣν ἐλάτρευε μέχρι τοῦδε, βεβηλωθεῖσα ἤδη ὑπὸ συγκινήσεων ἐγκληματικῶν, τῷ ἐνέπνεε ταῦτοχρόνως παράφορον πόθον καὶ ὑπερτάτην ἀηδίαν. Διηρωτάτο ὁ τάλας διὰ τί ἄρ' αὖ γὰρ ἡ γυνὴ αὕτη τὴν ὁποίαν ἠγάπησε τόσον, εἰς ἣν ὑπέταξε τὰ πάντα, ὑπὲρ ἧς καὶ τὴν ζωὴν του αὐτὴν θὰ ἐθυσίαιε προθύμως, τὸν ἡπάτα ἤδη τοδοῦτον αἰσχροῦς; . . . Καὶ ἐνῶ μονολογῶν τῇ ἀπνύθουεν ὕβρει, τῇ ἀπνύθουεν καὶ ταπεινᾷ ἰκεσίας συγχρόνως, ἡ δὲ φωνὴ του ἐσβέννυτο τελευταῖον ἐντὸς δακρύων ζηλοτυπίας μανιώδους καὶ ὑπεραλγοῦς.

Ἐξερευνῶν ἡδυνάτει νὰ εὕρῃ τὸν ἀποχρῶντα τοῦ ἐγκλήματος λόγον, ἔνεκα δὲ τούτου ἐπόνει ἔτι φρικωδέστερον. Ἡδυνάτει νὰ φθάσῃ εἰς τὸν συλλογισμὸν ἐκεῖνον καθ' ὃν ἡ γυνὴ ἀπατᾷ ἀνευ αἰτίας, ἡ ἔνεκα παραφορᾶς τῆς ὀργῶδης αἰσθητικότητος αὐτῆς, εἴτε ἔνεκα ἀργίας, εἴτε ἐξ ἐλαφρότητος καὶ ματαιοφροσύνης, ἡ ἐπιθυμοῦσα ἀπλῶς ν' ἀρεθῇ καὶ τέρψῃ, ἡ καὶ φιλοδοξοῦσα ὅπως ἐμποιήσῃ πόνον βαθύν. Ἀνεξήγητος τῷ ἐφαίνετο ἡ πρᾶξις γυναικός; ἥτις ἀγαθὸν ἔχουσα σύζυγον καὶ γλυκυτάτην θυγατέρα, διαβιοῦσα δ' ἐντὸς πλούτου πᾶσαν ἀπληστίαν ὑπερβαίνοντος, ἀπατᾷ καὶ προδίδει, διηνεκῶς δ' εἰς τὴν μελέτην τοῦ μυστηρίου τούτου ἐπανερχόμενος, παραφρονῶν ἐκ τῆς θλιβερᾶς ἀγωνίας καὶ αἰσθανόμενος πυρέσσειν τὸ αἷμα καὶ τοὺς κροτάφους βομβοῦντας, ἔτριξε διαρκῶς τοὺς ὀδόντας, ὠλοφύρετο καὶ ἐθρῆνει πικρῶς.

Οὐδέποτε βάδανος ὑπῆρξε φρικωδέστερα ταύτης, ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς ποτε ὑπέστη μετὰ πλείονος καρτερίας

τοιοῦτο μαρτύριον. Κατὰ τὸ δίωρον διάστημα τῆς πορείας ἀντιφατικώτατα καὶ τρομερὰ ἅμα σχέδια ἐκυλίνοντο ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ἀπατηθέντος συζύγου, ὅστις μόνον ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς τῆς ἣν ἔμελλε νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὴν κακοῦργον ποινῆς ἐδίδταζεν ἔτι, καθ' ὅτι περὶ τοῦ ἂν ὀφείλε νὰ τιμωρήσῃ, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐδίδτασε. Ναί, ἐπόθει νὰ πλῆξῃ, ἐπόθει ν' ἀποδώσῃ ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ! . . . καὶ διεσκέπετο ἤδη τίς τιμωρία θὰ ἦτο σκληροτέρα, τὸ νὰ τὴν ρίψῃ εἰς τὰς τριόδους ὡς κατὰπτυστον νυκτοκλέπτιδα, καί, ἀποκαλύπτων τὸ ἐγκλημα πρὸ τῆς κοινωνίας, νὰ ἐγκαταλίπῃ αὐτὴν σφαδάζουσαν εἰς τὸ αἶσχος καὶ τὸν παροξυσμὸν τῆς ἀργίας ἀλλ' ἀνισχύρου ὀργῆς της, ἡ τὸ νὰ κατασυντρίψῃ διὰ μιᾶς μόνης τοῦ περιστροφῆς βοῆς τὸ ὥραϊον ἐκεῖνο ἀλλὰ δολερὸν κρανίον, νὰ κλείσῃ ἐσρεῖ τὰ ὄμματα ἐκεῖνα ἅτινα κατώπριζον περιπαθῶς τὴν μορφήν τοῦ ξένου, νὰ σφραγίσῃ πελιδνὰ καὶ κρύα τὰ χεῖλη ἐκεῖνα, ἅτινα ἔδωκαν ἐννδόνως τὸν βέβηλον ἀσπασμὸν!

ὦ! . . . νὰ τὴν συλλάβῃ διὰ σιδηρῶν δακτύλων, νὰ τῇ πτύσῃ τὸ θνείδος ἐπὶ τοῦ μετώπου, νὰ τὴν ἴδῃ ὠχρίωσαν ἐκ τρόμου, νὰ χύσῃ τὸ αἷμα της ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, νὰ τὸ ἐγχύσῃ εἰς κύματα τὸ ἀμαρτωλὸν ἐκεῖνο αἷμα, ὅπερ ὤθησεν αὐτὴν εἰς τὸ ἐγκλημα; . . . Ἀλλὰ θὰ ἔλθῃεν ἡ ποινὴ της τότε, θὰ κατήρχετο εἰς τὸν τάφον, θὰ ἔπαυε πάσχουσα πλέον, καὶ κοιμωμένη εἰς τὰς ζοφρὰς του ἀγκάλας, θὰ ὠνεῖρωπτεν ἀφόδως τὸν ἐραστὴν! . . . Οὐχί! θὰ ἦτο γλυκεῖα ἡ ποινὴ καὶ βραχεῖα· ἔκρηξε τὸ κακοῦργημα της μακροτέρας, ἀπνευστέρας κολάσεως! . . . οὐχί! κάλλιον νὰ τὴν πλῆξῃ ἐν τῇ ἀγερῶν αὐτῆς ὑπερφηανίᾳ, νὰ τὴν καταλίπῃ ἀνυπεράσπιστον ἔρμαιον τῆς θηριωδίας τοῦ κόσμου, τῶν βαδάνων ἐνδεοῦς καὶ πένιτος βίου, καὶ μακρόθεν νὰ ὑποβλέπῃ αὐτὴν ταλανιζομένην καὶ πάσχουσαν! ἀλλὰ θὰ ἔπασχεν ἄρ' αὖ γὰρ τότε; δὲν θὰ τῇ ἐπήρχετο παρήγορος ἀρωγὸς ὁ αἰτιμος ἔρως της;

Μὴ καὶ πενυτεῦουσα ἔτι μετ' ἐκεῖνου, ὃν ἠγάπα, δὲν θὰ ἦτα εὐδαιμών πάλιν, ἡ μὴ δὲν ἦτο ἄρα ἐκεῖνος πλούσιος; . . . Οὐδὲν ἐγνώριζεν ὁ τάλας περὶ αὐτοῦ, οὔτε κἂν τ' ὄνομά του, τῷ ἦτο ξένος ὁλοτελῶς!

Ἡ ἰδέα τῆς τιμωρίας ἀκαθέκτως ἐπεμβάσα ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκτρᾶς πρὸς ἑαυτὸν πάλης τοῦ ἀμοίρου συζύγου διενήργησεν ἀντιπερισπασμὸν τινα, συγκεντρώσασα ὅλας αὐτοῦ τὰς ἠθικὰς δυνάμεις εἰς ἓνα καὶ μόνον ἀποκλειστικὸν ἀγῶνα, δι' οὗ ὁ δυστυχὴς προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ τίς ὁ διαφθορεύς. Ἐπεξετάσας ἐπιμελῶς τοὺς περιστοιχοῦντας αὐτὸν φίλους, ἀνερευνήσας τὰς βαθυντάτας αὐτοῦ ἀναμνήσεις, οὐδὲν ἄτομον εὔρεν ἐπιδεκτικὸν διαγωγῆς τοιαύτης, οὐδεμίαν ἐνδειξὴν ἢ ὑποψίαν, οὐδένα ὑπαιγμόν. Ὁ ἐμπιστός καὶ ἐντιμος ἀνὴρ ὑπελάμβανεν ἅπαντας τοὺς ἀνθρώπους ἀδιακρίτως ἀξίους πίστεως καὶ ἐπιδεκτικοὺς ἀρετῆς, ὑπέθετε δὲ τὸν ἐνοχον, ξένον τυχαίως ἐν τῷ κύκλῳ τῶν κοινωνικῶν σχέσεων ἐμφανισθέντα, ὅστις οὐδέποτε ἴσως εἶχεν ὑποπέσει εἰς τὸ βλέμμα αὐτοῦ. Καὶ; οἱμοὶ! . . . ἔνεκα μόνου τοῦ κυνικοῦ θράδους τοῦ ἀγνώστου τούτου παροδίου, ὅλη ἡ γλυκεῖα εὐδαιμονία, ὅλη ἡ ἀκνιδωτος τιμὴ καὶ ἡ ἐμπεδὸς ἀσφάλεια τῆς ὑπάρξεώς του ἀρδὴν ἀντρέπετο ἐν ἀκαρεῖ! . . .

Ἄλλ' ἐξεπλήττετο αὐτὸς οὗτος μὴ εὐρίσκων ἐν τῇ βάθει τῆς καρδίας του ὀργὴν κατ' ἐκείνου, ὅστις συνειργάσθη μετὰ τῆς κακούργου πρὸς δημιουργίαν τῆς κακοδαιμονίας αὐτοῦ. Διὰ τί ἄρα; μήπως διότι δὲν ἠδύνατο νὰ διαζωγραφῇσθαι αὐτὸν ἐν τῇ πνεύματι του ὑπὸ μορφὴν ψηλαφητὴν, τὸ δὲ ἀόριστον τῆς προσώπικότητος αὐτοῦ τῇ παρῆεν ἀνευθυνίαν τινά; Ὅπως δὲ ἴσως ὁ ἐξαπατηθεὶς σύζυγος παραβλέπων αὐτόν, κατὰ τῆς γυναικὸς μόνον ἐμελέτα ἐκδίκησιν, καὶ ἐξετρέπετο εἰς σκώμματα πικρὰ κατὰ τῆς εὐπιστίας ἣν ἐπέδειξε μέχρι τοῦδε. Ὡ! πόσος παρῆεν εὐκολίας εἰς τὴν ἀθλίαν ἐκείνην ὅπως τὸν ἐξαπατήσῃ αἰσχρῶς! πόσῳ μακρὰν ἀπέχετο τοῦ νὰ τὴν ὑποπτεύσῃ!

Καὶ ἦδη ἂν ἐκείνη δὲν ὑπέπιπτεν εἰς τὸ ἄθρον λάθος τῆς, θὰ ἐξηκολούθει ἔτι ὁ τάλας σεβόμενος αὐτὴν ὡς τελείαν σύζυγον, ὡς πρότυπον μητέρα! . . . Μητέρα! . . .

Ὑπὸ τὴν σκέψιν ταύτην τὸ πρῶτον ἡ εἰκὼν τῆς θυγατρὸς του πρὸ τῶν ὀμμάτων του παρουσιάσθη, φλογερωτέρα δὲ θλίψις ἐξεχείρισεν ἦδη ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. Τί λοιπόν! . . . ἡ θεοστεγὴς ἐκείνη δὲν συνεκρατήθη οὐδ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ μητρικοῦ ἔρωτος! Τὸ ὅτι δὲν ἠγάπα τὸν σύζυγον αὐτῆς ἥτο εὐεξήγητον ἴσως· ἀλλὰ τὸ τέκνον τῆς, τὸ γλυκύ, τὸ τρυφερόν τῆς τέκνον; Δὲν ἀρκεῖ λοιπόν εἰς γυναικὰ τινα ἡ μεγάλη αὐτῆς τοῦ βίου χαρά, τὸ ἔχειν διπλασιὸν τοιοῦτο τέκνον; καὶ δὲν ὀφείλει νὰ θεωρῇ αὐτὴν ὡς ἐκ τοῦ προτέρου παρεχομένην αὐτῇ ἀμοιβὴν δι' ὅσους ἠθελε καταβάλλει ἀγῶνας ὅπως μείνῃ ἐν τῇ εὐθείᾳ ὁδῷ; . . . Φεῦ! ὅποιας ἠθικῆς ἀναστατάσεως ἔνοχος ἐγένετο ἡ ἀθλία γυνή! . . . ἔνοει ἦδη ὁ δυστυχὴς πατὴρ τὰς ἀνδυσχίας καὶ τὴν θλίψιν τῆς θυγατρὸς του, εἰρμήνευεν ἦδη τὰ δάκρυα καὶ τὴν πικρὰν τῆς ὁμολογίαν: « ἡ μήτηρ μου δὲν μ' ἀγαπᾷ πλέον ὡς πρότερον! ».

Πρότερον τίνος γεγονότος; ἠγνώνει· ἀλλὰ τὸ ἐνστικτον τῆς τρυφερᾶς ὑϊκῆς στοργῆς τὴν ἐδεβαίου ὅτι ἡ μήτηρ ἀπεστράφη ἀπ' αὐτῆς, καὶ ὅτι σπουδαία μεταλλαγὴ ἐπῆλθεν εἰς τὸν ἠθικὸν αὐτῆς βίον. Ὡ! πῶς κατηράτο ἦδη ὁ τάλας κατὰ τῆς ἀναξίας ταύτης μητρός! κατηράτο μᾶλλον ἴσως διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ τέκνου τῆς, ἢ διὰ τὴν κατ' αὐτοῦ προδοσίαν· πῶς λοιπόν! ὁλοτελῶς ἐξέλιπεν ἀπ' αὐτῆς ἡ αἰδώς, ὥστε ἐπανερχομένη ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ ἐραστοῦ τῆς, ἐκόμιζεν ἀπαθῶς ἐν τῇ ἀγνῇ ἀτμοσφαίρᾳ ὅπου ἐδίου ἡ Κεκιλία τὸν ρύπον τοῦ στυγεροῦ οὐδεμίας πρὸς μεταμέλειαν τάσις ἐξεδηλοῦτο ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ἐξηκολούθει ἡσύχως καὶ λελογισμένως τὸ πρὸς τὴν ἀπώλειαν βῆμα πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ συζύγου καὶ τοῦ τέκνου αὐτῆς!

Ἡ νῦξ ἐπῆλθεν, ἐν δὲ τῇ ὁλονῇ ἐπιχειρομένη σκοτίᾳ, αἱ ἰδέαι τοῦ ἀτυχοῦς ἀνδρὸς λαμβάνουσιν παρὰ σταθὴν ἰσχυροτέραν, ἐσωματοποιούντο εἰς ἰνδάλματα φρικαλέα, ἅτινα ἐδασάνιζον αὐτὸν σκληρῶς· πάντων δὲ τούτων ἐδασίλευον ἀπαύστως ἡ πικρὰ αὐτῆς ἐρώτησις πρὸς ἑαυτόν, εἰς ἣν ἠδύναται νὰ παντήσῃ: « Διὰ τί ἡ ῥαδιοῦργος αὐτὴ ἐπέριψε τόσῃν δυστυχίᾳ εἰς τὸ τέκνον τῆς καὶ εἰς ἐμέ; » Πρὸ τοῦ ἐντίμου ἐκείνου ἀνδρὸς τοῦ τοσοῦτω αὐστηρῶς ἐρρηθισμένου ἐν τῇ ἠθικῇ, ἡ ἐκπτώσις παρίστατο

οὐχὶ ἀσύγγνωστος μόνον, ἀλλὰ συνάμα καὶ ἀνεξήγητος, διότι, καταργηθεὶς ἀπὸ τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης εἰς τὰς ζοφερὰς τῆς δυσπιστίας ἀδύσους, διέμενεν ἀναυδός, σχεδὸν ἔννεός.

Αἰφνης, ἀποσπασθεὶς τῶν ἀλγεῖν ὧν σκέψεων του ὑπὸ τῆς βαθμιαίας ἐπιβραδύνσεως τῆς πορείας τοῦ σιδηροδρόμου, καὶ ἰδὼν τοὺς φανούς τοῦ σταθμοῦ γοργῶς παρερχομένους πρὸ τῆς θυρίδος τῆς ἀμάξης, ἐνόησεν ὅτι ἐφθάσεν εἰς Παρισίους, καὶ ὅτι ἐπ' ἀναγκὰς ἦτο τὸ νὸ λάβῃ ἀπόφασιν τινα. Τότε ἡ καρδιά αὐτοῦ ἀνεσκήρτησεν ἐξ ἀγωνίας ἐντὸς τοῦ στήθους· ἀλλὰ πᾶσαυτα παράδοξός τις σταθερότης ἀντικατέστησε τὸν δισταγμὸν. Κατῆλθε τοῦ ὀχήματος, ἠκολούθησε μηχανικῶς πρὸς τὴν ἐξοδὸν τοὺς λοιποὺς ἐπιβάτας καὶ ἐπιβάς ἀγοραίου δίφρου, προσέταξε τὸν ἠνίσχιον νὰ τὸν ὀδηγήσῃ οὐχὶ εἰς τὸν οἶκόν του, ἀλλ' εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Λισδόν, πρὸς τὴν πλατεῖαν Ἀδουμαν.

Ἦρχιζεν ἦδη προβλέπων καὶ ἐπινοῶν συνδυασμοὺς ἰδεῶν· δὲν ἠθελε ν' ἀψυπνίσῃ ἀποτόμως τὴν σύζυγόν του ἐκ τῆς ἀπάτης καταβαίνων τῆς ἀμάξης πρὸ τῆς οἰκίας θορυβωδῶς, ἀλλ' ἐμελέτα νὰ εἰσέλθῃ σιγῇ, καὶ νὰ ἐπωφεληθῇ τὴν πρώτην κατάπληξιν τῆς πρὸς ἐπιτυχίαν ὁμολογίας ὀριστικῆς. Εἶχε παρῆλθαι ἡ δεκάτη ὥρα, ὅτε φθάσας πρὸ τῆς θύρας αὐτοῦ, ἐσήμνησε τὸν κώδωνα· ἰδὼν δὲ τὸν θυρωρὸν ἔτοιμον νὰ ὠθήσῃ ἠλεκτρικὸν κωδωνίσκον ὅπως εἰδοποιήσῃ τοὺς ἐν τῇ προβαλάμῳ εὐρισκομένους περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ οἰκοδεσπότου, ἐκώλυσε τὸν βραχίονα αὐτοῦ.

— Περὶ τὸν μὴ ἀνδυσχῆτε κανένα· ὅλοι εἶναι καλά;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἡ κυρία εἶναι ἐδῶ;

— Μάλιστα· ἐδείπνυντε μετὰ τῆς δεσποινίδος Κεκιλίας.

— Ὁ Δαβὶδ νύχαρίστησε τὸν ὑπηρετὴν διὰ κλίσεως τῆς κεφαλῆς, διαβάς δὲ τὴν αὐλήν, ἀνῆλθε τὸ πόδιον καὶ εἰσεχώρησεν εἰς τὸν πρόδομον, ὅστις ἦτο παντελῶς ἔρημος, διότι οἱ θεράποντες μὴ ἀναμένοντες τὸν κύριον, συνθηροῦσθιν εἰς τὰ ὑπὸ τὴν αὐλήν δώματα των καὶ ἐπαιζον ὅπως διέλθωσι τὴν ἐσπέραν τερπνῶς.

Ἀνέβη μικρὰν κλίμακα φέρουσαν εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ διαμέρισμα, φθάσας δ' ἐκεῖ εἰς τὸ διάζωμα τοῦ πρώτου ὀρόφου, ἔστη πρὸς στιγμὴν πνιγόμενος ἐκ συγκινήσεως. Φεῦ! . . . κατὰ δύο μόλις βήματα μακρὰν του, μιᾶς μόνης θύρας ὀπίσω εὐρίσκετο ἡ γυνὴ κατὰ τῆς ὁποίας ἐπῆρχετο ἐκδίκησιν μελετῶν! . . . ναί, εὐρίσκετο ἐκεῖ ἦρεμος ἐν τῇ σφαλερᾷ ἀσφαλείᾳ αὐτῆς, ὅτε δὲ θὰ ἐφθάνεν ἐνώπιόν τῆς θὰ ἐπέβαλλε ψευδὲς μεῖδιμα εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῆς, θὰ τὴν ὑπέδεχτο προσποιουμένη χαρὰν ἐπὶ τῇ ἐπιστροφῇ του!

Προσῆγγισε τείνων τὸ οὖς μήπως ἀκούσῃ θόρυβόν τινα, καὶ προσπαθὼν νὰ ἐννοήσῃ ἂν ἡ Κεκιλία εὐρίσκετο παρ' αὐτῇ, διότι ἐπεθύμει νὰ στῇ ἀντιμέτωπος πρὸς τὴν γυναῖκα του μόνην. Ἦσθάνετο ἑαυτὸν ἀνίκανον ὅπως ὑποκριθῇ ἀρκοῦτως ὥστε, νὰ μὴ μαντεύσῃ ἐκείνη τὴν τρομερὰν μάχην ἥτις ἐμελλε νὰ συναφῇ μεταξὺ αὐτῶν, ἀπεφάσιζε δὲ στερεῶς

νά ἐφαρμόσῃ πᾶσαν προφύλαξιν ὅπως προλάβῃ τὴν μάντευσιν ταύτην.

Ἡ δεκάτη καὶ ἡμίσεια ἤχησεν ἐκ τοῦ ἐκρεμοῦς τῆς μικρᾶς αἰθούσης, αὐτοστιγμὴ δὲ ἡ φωνὴ τῆς Λουίζης ὑψώθη ἐν τῇ σιγῇ λέγουσα:

— Λοιπὸν τέκνον μου, εἶναι καιρὸς νὰ κατακλ-
θῇς. . . θὰ σημῶνω τὸν κώδωνα διὰ ἔλθῃ ἡ δεσποινὴς Πελλεγγρέν.

— Ὡ, περιττὸν νὰ τὴν ἀννυχήσῃς, μῆτερ, θὰ διέλθω διὰ τοῦ δωματίου τοῦ πατρός μου.

— Διατί νὰ διέλθῃς διὰ τοῦ δωματίου τοῦ πατρός σου; ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ μετὰ ἀγρίου τόνου ἐχθρότητος ὑποκόφου, ἥτις ἐπληξε τὴν καρδίαν τοῦ ὠτακουστοῦντος πρεσβύτου.

— Διότι πάντοτε ἐκεῖθεν διέρχομαι, ἀπήντησεν ἡ Κεκιλία. Ὡ, ὁ δυστυχὴς πατήρ μου, νὰ ἦναι μόνος ἐκεῖ εἰς τὴν Νεβίλλην! εἶμαι δεδαία ὅτι μᾶς ἐπιθυμεῖ πολὺ.

Μετὰ στιγμὴν σιγῆς ὁ πατήρ, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ὁποίου ἀνέβλινδαν θερμὰ δάκρυα ἤκουσεν ἀσπασμόν, εἶτα δὲ τὸ ἐλαφρὸν θῆμα τῆς κόρης, ἥτις ἐμακρύνετο. Τότε ἐνφ' ἡ καρδία αὐτοῦ ἐξωκοῦτο ὑπὸ ἀποφάσεως ἀδάμαστου, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν, ὥχρὸς ὡς νεκρὸς.

Ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἐκάθηντο ἐπὶ ἀνακλιντροῦ παρὰ τὴν τράπεζαν· οἱ βραχιόνες τῆς ἦσαν ἐρριμμένοι ἀ-
τημελῶς, ἡ κεφαλὴ ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ἐρειδινώτου, τὸ δὲ πρόσωπον αὐτῆς, βαθυμῆδον θλιβερώς κοιταν-
θέν, ἐμαρτύρει δυσφύρητον καὶ μακροχρόνιον ἄλγος.

Προσπλοῦσα χαῦνον βλέμμα εἰς διεύθυνσιν ἐναντίαν ἐκείνης ὁπόθεν ἤρχετο ὁ Δαβὶδ, παρέσχεεν εἰς αὐτὸν εὐκαιρίαν ἵνα τὴν παρατηρήσῃ μακρόθεν καὶ κατιδῇ ὅτι τὸ πρόσωπον ὅπερ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐθεώρει οὐδόλως ὁμοίαζε πρὸς ἐκεῖνο, ὅπερ τέως ἐδλεπεν. Ὡ! πόσον ἦδη ἦτο μελαγχολικὴ, κεκμηκυῖα καὶ θλιβερά ἡ μορφή αὐτῆς, ἥτις τῷ παρίστατο συνήθως ἡρεμὸς καὶ ὁμαλὴ! . . Ὡ! ἦτο ἡρα εὐδαίμων ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἥς τὸ ρεμβώδες μέτωπον φαίνεται τόσῳ βεβαρυμένον; ἦτο ἄγνὸν καὶ φιλάλγηδες τὸ στόμα ὅπερ συνεσπᾶτο μετὰ πικρίας καὶ σκληρότητος;

Ἀκίνητος, ἐνφ' ἡ καρδία αὐτοῦ ἐπαλλε τόσον σφοδρῶς, ὥστε ἴκουε τοὺς κρότους ἐν τῇ σιγῇ, οἰονεὶ ἀπελθούτω πρὸ τῆς θλιβερᾶς ἀποκαλύψεως Λουίζης ἄλλης, ἣν τέως δὲν ἐγνώριζε· καὶ τὴν Λουίζαν ταύτην, τὴν οὕτω καταφανῶς διαφέρουσαν τῆς ἑτέρας, ἐνόει κάλλιστα ὅτι θὰ τῷ ἦτο δυνατόν καὶ νὰ μιήσει καὶ ν' ἀπειλήσῃ καὶ νὰ πλῆξῃ ἀνηλεῶς!

Ἐβαλε στόνον βαθύν· ἡ Λουίζα, εἴτε προῦδωκε τὴν παρουσίαν αὐτοῦ ὁ καταδείων τὰ μέλη του νευρικός τρόμος, εἴτε ἡ μαγνητικὴ ἐπίρρησις τοῦ ἀτενοῦς ἐκείνου καὶ βαρέος βλέματός του εἰδοποιήσεν αὐτὴν μυστηριωδῶς, αἰθνιδίως ἐστράφη, καὶ πλησίον αὐτῆς ὄρθον, πελιδνόν, μελανεῖμονα, οἰονεὶ σπινθηφόροῦντα διὰ τὴν νεκρικὴν χαύνωσίν τῆς, εἶδε, φεῦ! ἐκεῖνον, εἰς ὃν ἀναμφιδόλως μετ' ἀννυχίας ἐπλανᾶτο ὁ νοῦς τῆς κατὰ τὴν ζοφερὰν καὶ πενθήρη ταύτην στιγμὴν.

Αὐτομάτως ἀνεγερθεῖσα ὑψιτενῆς διὰ κινήσεως δηλοῦσης τρόμον, καὶ ἐκπλήξεως δεινῆς κραυγὴν καπνίζουσα, ἐν ᾧ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐμεγεθύνοντο φοβερῶς ὑπὸ τῆς φρικτῆς ἀγωνίας, ἀνέμενε κίνημά τι

ἢ λόγον παρ' ἐκείνου, ὅστις ἐπῆλθε τὴν ὥραν ταύτην ἀπροσδόκητος καὶ τρομερὸς!

Οὗτος ἰδὼν αὐτὴν τόσῳ πεφρονημένην ἐμειδίασε πικρῶς, εἶδεν τὴν κεφαλὴν καὶ μηδὲ λέξιν προφέρων, τρομερώτερος ἐν τῇ σιγῇ του, ἢ ἂν ἐξερρήγγυνε κεραυνοὺς ὀργῆς, ἀνέστυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου ἐγγραφόν τι, προχωρῶν δὲ πρὸς αὐτὴν, ἐκράτνεν αὐτὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Ἀνεγνώρισεν ἡ τάλαινα τότε τὴν εἰς τὸν ἐραστὴν ἀπευθυνομένην ἐπιστολήν, κατανόησασα δὲ ὅτι ἀδύνατος τῇ ἦτο πᾶσα ἀρνῆσις, ἀφῆκεν ὑπόκωφον στεναγμόν, καὶ κρύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὴν μορφήν τῆς, κατέπεσε καταδυσντετριμμένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ αὐτῆς.

Ἐκεῖνος, λύων τὴν σιγὴν, εἶπε διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης τόσον, ὥστε οὐδ' αὐτὸς πλέον τὴν ἀνεγνώριζε.

— Πρὸς ποῖον ἐγράψατε τὴν ἐπιστολήν αὐτήν;

Ἡ ἐνοχος γυνὴ ἤνοιξε τὰς χεῖρας καὶ ἐρριψοκινδύνευσε ἐκετικὸν βλέμμα πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ πάραυτα ταπεινώσασα πάλιν τὴν κεφαλὴν, ἐδυθίσθη εἰς τὴν ναρκωδὴν σιγὴν τῆς.

— Ἐκεῖνος πρὸς τὸν ὁποῖον ἐγράψατε αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, ἐπανελάθεν ὁ Δαβὶδ, ἔλαβε βεβαίως ἐκείνην τὴν ὁποίαν πρὸς ἐμὲ ἐγράψατε. . . σὰς εἰδοποιήσεν ἀναμφιδόλως, καὶ τὸν περιεμένετε καθ' ἣν ὥραν ἀντ' ἐκείνου ἔθθασα ἐγώ. . . διατί ἐμείνατε ἐδῶ; τί ἡλπίζετε; νὰ θριαμβεύσητε διὰ τῆς τολμῆς! νὰ μὲ φενакίσητε ἀπαξ ἔτι! . . διότι μὲ κατεστῆσατε παιγνιόν σας! . . Ὡ, θαυμάσιος! καὶ ἀπὸ πολλοῦ βέβαια; . . ἀλλ' ἀδιάρητον, σήμερον εἶμαι κύριος τοῦ μυστικοῦ σας, τὸ ὁποῖον σεῖς ἡ ἰδία παρεδῶκατε εἰς χεῖράς μου, διότι ἐμείνατε ἄφροντις θαρροῦσα εἰς τὴν ἀσφάλειάν σας! . . Ἦμην τόσον ἡλίθιος, δὲν ἔχει οὕτω; δὲν ἦτο ὀνάγκη νὰ στενοχωρηθῇς ἐξ αἰτίας μου! . . καὶ ἀναμφιδόλως ἐγελάτε ἀρεκτὰ διὰ τὴν κτηνωδίαν μου μετὰ τοῦ ἐραστοῦ σας! . .

Ἡ λέξις αὕτη τῷ κατεσπάραξε τὸν λάρυγγα τόσον οἰκτρῶς, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ παύσῃ. Ἡθέλησε κατ' ἀρχὰς νὰ προσλάβῃ τόνον σαρκαστικὸν καὶ ἀδιάρητον ἥθος, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποδυθῇ τὸν αὐτὸν χαρακτηριστὴν ἐπὶ πολὺ, ἀπέναντι δὲ τῆς γυναικὸς ταύτης ἦν ἐλάτρευε τέως, καὶ ἥτις τὸν ἐπληξε τόσον σκληρῶς, ἀπέμεινεν ἐπὶ τέλους σιγὴν, ἀνοιγοκλείων ἀγωνιωδῶς τὰ ὄμματα καὶ ὥχρὸς ὡς ψυχορραγῶν.

Ἐστνσαν ἀπέναντι ἀλλήλων ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἀδυνατοῦντες ν' ἀρθρώσωσι λέξιν, ἐκμεμνηδενισμένοι ὑπὸ τοῦ φρικώδους τῆς ἀποτροπαίου αὐτῶν θέσεως. Ἀλλ' ἀναλαβὼν αἰθνὴς μικρὰν ἰσχὺν ὁ σύζυγος ἀνῆγειρεν ἐκ νέου τὴν κατήγορον ἐπιστολήν, μετ' ἐπιμονῆς μαρτυρούσης ὅτι πασῶν τῶν ψυχικῶν του δυσνάμεων ἐκυρίευσε κραταιῶς ὁ πόθος ὅπως γνωρίσῃ τὸν συνέννοχον.

— Θέλω νὰ μάθω πρὸς ποῖον ἐγράψατε τὴν ἐπιστολήν αὐτήν· ἀπαντήσατέ μοι! εἶναι τὸ μόνον τὸ ὁποῖον θὰ σὰς ἐρωτήσω, καὶ δὲν θ' ἀποσυρθῶ πρὶν ἢ μὲ διαφωτίσητε περὶ τούτου. . . Ποῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτός; πῶς ὀνομάζεται;

Καὶ προσήγγισεν αὐτὴν ἔτι μᾶλλον, ἐνφ' ὁ χάρις ῥιγῶν ὁμοῦ μετὰ τῶν τρεμόντων δακτύλων του, σχεδὸν ἔψαυε τὴν ὥχραν μορφήν τῆς ἐνόχου, ἥτις ἐκλινεν οἰονεὶ ἐκζητοῦσα χάριν. Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐκινήθη εἰς οἶκτον, ἀπεναντίας δὲ πᾶσαν μετριопάθειαν